

Agatha Christie

Moord is kinderspel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

EEN MEDEREIZIGSTER

Engeland!

Na vele jaren weer terug in Engeland! Hoe zou dat bevallen?

Luke Fitzwilliam stelde zichzelf deze vraag terwijl hij de loopplank afliep naar de kade. Het bleef hem de hele tijd bezighouden terwijl hij bij de douane moest wachten. De vraag drong zich plotseling weer aan hem op toen hij eenmaal goed en wel in de boottrein zat.

Met verlof in Engeland, dat was één ding. Hopen geld om weg te smijten (in het begin tenminste!), oude vrienden die je moest opzoeken, ontmoetingen met andere mannen die, evenals jij, met verlof in Engeland waren – een zorgeloze sfeer van ‘Nou, zo lang duurt het niet. Ik moet maar zoveel mogelijk plezier maken! Ik ga toch gauw weer terug.’

Maar nu was er geen sprake van teruggaan. Geen hete, benauwde nachten meer, geen verblindende zon en welige tropische plantengroei, geen eenzame avonden meer, waarop je niets anders kon doen dan oude nummers van *The Times* lezen en herlezen.

Hier was hij nu, met eervol ontslag, pensioen, en een beetje geld van zichzelf: een heer

die de tijd had, en die nu thuisgekomen was naar Engeland. Wat zou hij nu gaan uitvoeren?

Engeland! Engeland op een junidag, met een grauwe lucht en een snijdende wind. Engeland had hem niet veel ter verwelkoming te bieden op zo'n dag! En de mensen! Goeie hemel, de mensen! Vele mensen, massa's, en allemaal met een gezicht dat even grijs was als de lucht – allemaal van die zorgelijke piekergezichten. De huizen ook, die overal als paddenstoelen oprezen. Lelijke kleine huisjes! Walgelijke kleine huisjes! Grandioze kippenhokken, over het hele land verspreid!

Met enige moeite wendde Luke Fitzwilliam de ogen af van het landschap buiten het coupéraampje en begon aan de kranten die hij zojuist had gekocht. *The Times*, de *Daily Clarion* en *Punch*.

Het eerst nam hij de *Daily Clarion*. De *Clarion* was geheel gewijd aan de paardenrennen in Epsom.

Luke dacht: Jammer dat we gisteren nog niet binnen waren. Ik heb de Derby niet gezien sinds ik negentien jaar was.

Hij had een paard getrokken bij de in zijn club gehouden loterij en nu zocht hij eens op wat voor mening de paardensportverslaggever

van de *Clarion* had over zijn kansen. Hij ontdekte dat deze zich in één minachtend zinnetje ervan afmaakte: *‘Van de andere zullen Jujube de Tweede, Mark’s Mile, Santony en Jerry Boy zich naar alle waarschijnlijkheid niet plaatsen; een onbekend paard dat nog wel een kansje heeft, is...’*

Maar Luke schonk geen aandacht aan het paard met een klein kansje. Zijn oog was nu gevallen op de inzetten bij het wedden. Jujube de Tweede stond heel bescheiden 40 tegen één.

Hij keek op zijn horloge. Kwart voor vier. Nou, dacht hij, het is alweer achter de rug. En hij wou dat hij iets had gezet op Clarigold, de tweede favoriet.

Toen vouwde hij *The Times* open en verdiepte zich in ernstiger zaken. Maar het was hem niet gegund dat lang te blijven doen, want een woest uitziende kolonel in de hoek tegenover hem maakte zich zo nijdig over wat hij zojuist had gelezen dat hij zijn medereiziger moest laten delen in zijn verontwaardiging. Er ging zeker een half uur voorbij voordat de kolonel voldoende zijn hart gelucht had over die ‘vervloekte communistische agitators, meneer’.

Eindelijk was de kolonel uitgeraasd, en hij viel ten slotte in slaap met zijn mond open. Kort

daarop verminderde de trein vaart en stopte eindelijk. Luke keek uit het raampje. Ze stonden in een groot, leeg uitzierend station met veel perons. Een eindje verder het perron op kreeg hij een kiosk in het oog met een plakkaat: *Uitslag van de Derby*. Luke opende het portier, sprong de coupé uit en rende naar de kiosk. Even later staarde hij met een brede glimlach naar een paar in elkaar gevloede regels:

Uitslag van de derby
JUJUBE DE TWEEDE
MAZEPPA
CLARIGOLD

Luke grijsde van oor tot oor. Honderd pond te verbrassen! Die beste, brave Jujube de Tweede, die al de tipgevers zo minachtend een kans hadden ontzegd!

Hij vouwde zijn krant weer dicht, grinnikte nog steeds bij zichzelf, draaide zich om en zag niets dan een leegte. Tijdens zijn opwinding over de overwinning van Jujube de Tweede was zijn trein onopgemerkt het station uitgereden.

‘Wanneer is die drommelse trein vertrokken?’ vroeg hij aan een somber uitzierende kruier.

‘Wat voor trein?’ antwoordde de man. ‘Er is

hier geen trein geweest sinds die van 3 uur 14.'

'Er was hier zo-even wel een trein. Ik ben eruit gestapt. De boottrein.'

De kruier antwoordde op norse toon: 'De boottrein stopt nergens vóór Londen.'

'Maar dat heeft hij wel gedaan,' verzekerde Luke hem. 'Ik ben hier toch uitgestapt.'

'Hij stopt nergens voor Londen,' herhaalde de kruier halsstarrig. 'Hij heeft hier bij dit perron gestopt, en ik ben uitgestapt, zeg ik u.' In het aangezicht van de feiten veranderde de kruier van tactiek. 'Dat had u niet moeten doen,' zei hij op verwijtende toon. 'Hij stopt hier niet.'

'Maar dat deed hij wél.'

'Dat was dan voor het sein. Het sein stond op onveilig. Maar wat je "stoppen" noemt, dat deed hij niet.'

'Ik ben niet zo goed in die fijne nuances als u,' zei Luke. 'Het gaat erom wat ik nu moet doen.'

De kruier, die geen sneldenker was, herhaalde verwijtend: 'U had niet mogen uitstappen.'

'Dat geef ik toe,' zei Luke. 'Het onrecht is geschied en nooit kunnen wij het dode verleden tot leven wekken – "Nimmermeer", zei de raaf – De bewegende vinger schrijft; en klaar met

schrijven, beweegt hij verder – hoe bitter wij ook wenen, geschreven hebbende gaat hij verder, et cetera, et cetera, enzovoort, enzovoort. Waar ik nu heen wil is: wat raadt u mij, als man van ervaring in de dienst van de spoorwegen, aan nu te doen?’

‘U vraagt mij wat u nu doen moet?’

‘Dat,’ zei Luke, ‘was mijn bedoeling. Er zijn toch wel treinen die hier stoppen, officieel stoppen, volgens de dienstregeling?’

‘Ik zou zo denken,’ zei de kruier, ‘dat u het best de trein van 4 uur 25 kunt nemen.’

‘Als de trein van 4 uur 25 naar Londen gaat, dan moet ik de trein van 4 uur 25 hebben,’ zei Luke.

Op dit punt gerustgesteld, slenterde hij op het perron heen en weer. Op een groot bord stond dat hij in het station van Fenny Clayton was, waar je moest overstappen als je naar Wychwood-under-Ashe moest, en weldra kwam een trein, bestaande uit één wagon, opgeduwd door een ouderwets locomotiefje, langzaam naar binnen puffen, en stelde zich op aan een zeer bescheiden perronnetje. Een stuk of zes, zeven mensen stapten uit, staken via de luchtbrug over, en kwamen bij Luke op het perron staan. De sombere kruier werd plotseling ac-

tief en begon te schuiven met een grote kar vol kratten en manden; er kwam nog een kruier bij, die met melkbussen begon te rammelen. Fenny Clayton werd tot nieuw leven gewekt.

Eindelijk kwam, zeer gewichtig doende, de trein naar Londen binnenrijden. De derdeklascoupés waren vol, er waren maar drie eersteklascoupés en elk daarvan bevatte één of meer reizigers. Luke bekeek iedere coupé eens goed. In de eerste, een rookcoupé, zat een militair uitziend heer een sigaar te roken. Luke voelde dat hij voorlopig genoeg had van Engels-Indische kolonels. Hij liep door naar de volgende, waarin zich een vermoeid uitziende, beschaafde jonge vrouw, misschien een kinderjuffrouw, en een levendig uitziend jongetje van een jaar of drie bevonden. Luke liep maar gauw door. De volgende deur stond open, en de coupé bevatte één passagier, een al wat oudere dame. Zij deed Luke even denken aan een van zijn tantes, tante Mildred, die de moed had gehad hem toe te staan een ringslang te houden toen hij tien jaar was. Tante Mildred was beslist een prima mens geweest voor een tante. Luke ging de coupé binnen en nam plaats.

Na ongeveer vijf minuten van koortsachtige bedrijvigheid van melkwagens, bagagekarre-

tjes en andere drukte gleed de trein langzaam het station uit. Luke vouwde zijn krant open en zocht die nieuwtjes op die misschien interessant zouden zijn voor iemand die zijn ochtendblad al gelezen had.

Hij had geen hoop lang te kunnen blijven lezen. Hij had een heel stel tantes, en was er vrij zeker van dat het aardige oude dametje in de hoek niet van plan was zwijgend naar Londen te reizen.

Hij had gelijk – een raampje dat anders gezet moest worden, een gevallen paraplu – en de oude dame vertelde hem al wat een goede trein dit was.

‘Maar een uur en tien minuten. Dat is heel mooi, weet u, inderdaad heel mooi. Veel beter dan de ochtendtrein. Die doet er een uur en veertig minuten over.’

Ze vervolgde: ‘Natuurlijk neemt bijna iedereen de ochtendtrein. Ik wil maar zeggen, als het de dag van het goedkope tarief is, heeft het weinig zin ’s middags te gaan. Ik was van plan geweest vanmorgen te gaan, maar Wonky Pooh was nergens te vinden – dat is mijn kat, een Perzische, zo’n prachtbeest, alleen heeft hij de laatste tijd last gehad van zijn oor – en natuurlijk kon ik niet van huis voordat hij gevonden

was!’ Luke mompelde: ‘Natuurlijk niet,’ en liet op opvallende wijze zijn oog weer op de krant vallen. Maar dat hielp niet. De woordenstroom was niet te stuiten.

‘Dus heb ik me maar in de omstandigheden geschikt en de middagtrein genomen, en dat is natuurlijk in zekere zin prettiger omdat die niet zo vol is – niet dat dat er veel op aankomt als je eersteklas reist. Natuurlijk doe ik dat meestal niet. Ik wil maar zeggen, ik zou het geld weggooien vinden, nu de belasting zo hoog is en de dividenden zo laag, en het loon van de dienstboden zoveel hoger, enzovoort – maar, weet u, ik was zo in de war – omdat ik naar Londen ga voor een heel belangrijke zaak, en ik wilde eens goed uitdenken wat ik zou zeggen – zo heel rustig, weet u...’ Luke onderdrukte een glimlach. ‘En als er dan ook mensen met de trein meegaan die je kent – nou, je kunt toch niet stug doen – dus dacht ik dat ik voor deze ene keer wel wat extra’s mocht uitgeven – hoewel ik wel vind dat er tegenwoordig zoveel geld verkwist wordt en niemand spaart meer of denkt aan de toekomst. Het is toch wel jammer dat ze de tweedeklas hebben afgeschaft – dat maakte nu net het nodige verschil.’

‘Natuurlijk,’ vervolgde ze vlug, met een snelle